

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie z powództwa R. K. przeciwko E. B. o zapłatę zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11.610,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.998,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia leżały ustalenia faktyczne, w świetle których powód R. K. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług stolarskich, w listopadzie 2013 roku nawiązał współpracę z pozwaną E. B., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...). Współpraca stron polegała na tym, że pozwana zamawiała u powoda wykonanie boazerii, drewnianych elementów wiat, desek na podbitkę słupów, murłat i listew wykończeniowych o szczegółowo określonych wymiarach i ilościach. Pełnomocnikiem pozwanej, który skontaktował się z powodem, zawarł umowę w imieniu pozwanej i dokonywał dalszych czynności w celu realizacji umowy był jej mąż W. B. (1). Strony uzgodniły, że drewno na wykonanie tych wyrobów powód będzie pobierał bezpośrednio z lasu na własny koszt, przy czym faktury za drewno wystawiane miały być na firmę pozwanej. W korespondencji e – mail na początku stycznia 2014 roku strony ustaliły cennik na zamówione wówczas przez pozwaną elementy wiaty. Po przerobieniu drewna w tartaku na gotowe elementy, pełnomocnik pozwanej odbierał je własnym transportem z siedziby firmy powoda, płacąc umówione wynagrodzenie w gotówce, które obejmowało również rozliczenie kosztów zakupu materiału. W początkowym okresie współpracy zamówienia były drobne i zostały pomiędzy stronami w całości rozliczone.

W okresie od marca do maja 2014 roku powód na zamówienie pozwanej wykonał elementy składowe wiaty, boazerie, deski podłogowe i podbitkę za łączną kwotę 20.591,00 zł. Zamówienia na te wyroby były składane sukcesywnie przez pełnomocnika pozwanej W. B. (1). Pełnomocnik pozwanej odbierał gotową partię wyrobów i zamawiał kolejną, płacąc powodowi zaliczki na poczet wynagrodzenia. Zaliczki nie były płacone regularnie i obejmowały jedynie część umówionego wynagrodzenia. Strony nie sporządzały pokwitowań dla przekazywanych kwot zaliczek ani odbieranych wyrobów. W celu wykonania we wskazanym wyżej okresie zamówionych przez pozwaną elementów powód pobrał z lasu łącznie 66,82 m³ drewna, płacąc z tego tytułu łączną kwotę 17.372,99 zł. Faktury VAT za zakupione drewno zostały wystawione przez Nadleśnictwo L.

na firmę pozwanej i dostarczone do siedziby tej firmy. Drewno wskazane na fakturach zostało wykorzystane przez powoda wyłącznie do wykonania elementów zamówionych przez pozwaną w okresie od marca do maja 2014 roku, a pełnomocnik pozwanej do początku czerwca 2014 roku odebrał z siedziby firmy powoda wszystkie zamówione wyroby. Należne powodowi wynagrodzenie za poszczególne elementy zostało między stronami ustalone ustnie i było zgodne z zestawieniem sporządzonym przez K. K. (1) w

czerwcu 2014 roku, po odebraniu przez pozwaną wszystkich wyrobów wykonanych przez powoda w okresie od marca do maja 2014 roku. Z tytułu zrealizowanych w tym okresie zamówień pozostała pozwanej do zapłaty na rzecz powoda kwota 11.641,00 zł bez uwzględniania wynagrodzenia za podbitkę wykonaną na zamówienie pozwanej dla T. K..

W korespondencji e – mail z końca maja i początku czerwca 2014 roku pełnomocnik pozwanej W. B. (1) zgłosił powodowi zastrzeżenia co do ilości, jakości i ceny niektórych wyrobów. Pozwana w czerwcu 2014 roku zakończyła współpracę z powodem, nie zwracając elementów, których dotyczyły podniesione zarzuty wadliwości.

Powód wystawił na rzecz pozwanej rachunki nr (...) z dnia 29.03.2014 roku

na kwotę 2.600,00 zł z tytułu przetarcia na tarcicę i strugania czterostronnego, nr (...) z dnia 28.04.2014 roku na kwotę 6.075,00 zł z tytułu przetarcia na tarcicę i wyrobu deski odbiciowej oraz nr (...) z dnia 15.05.2014 r. na kwotę 2.935,00 zł z tytułu przetarcia na tarcicę i strugania czterostronnego.

Dokonując oceny materiału dowodowego, Sąd Rejonowy uznał zeznania świadków K. K. (1), R. S. (1) i zeznania powoda R. K.

za w pełni wiarygodne, ich treść oceniając jako spójną, logiczną i konsekwentną. W ocenie Sądu Rejonowego wymienieni świadkowie potwierdzili w szczególności fakt kilkumiesięcznej współpracy stron oraz okoliczność, że pozwana nie zapłaciła powodowi całości umówionego wynagrodzenia za wyroby wykonane w okresie od marca do maja

2014 roku. W oparciu o powyższe zeznania i częściowe zeznania świadka W. B. (1), Sąd ustalił przede wszystkim, że przedmiotem zamówień pozwanej były określone co do wymiarów i ilości wyroby z drewna, a nie jedynie usługi przetarcia czy strugania drewna, jak wynikało to z załączonych do pozwu rachunków. Powołując się na powyższą okoliczność Sąd Rejonowy przyjął za podstawę ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzenia dla powoda zestawienie wykonanych wyrobów, a nie załączone do pozwu rachunki doręczone pozwanej dopiero po zakończeniu współpracy wraz z wezwaniem do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty.

Z drugiej strony Sąd Rejonowy uznał, że nie zasługiwały na wiarę zeznania świadka W. B. (1) w części, a jakiej świadek ten zeznał, że należne powodowi wynagrodzenie zostało zapłacone przez pozwaną w wyższej kwocie, niż uwzględniona przez powoda oraz że powód nie wykonał wyrobów w ilości wyszczególnionej w rachunkach i wycenieniu, część wyrobów była wadliwa, a żądane wynagrodzenie zostało zawyżone

w stosunku do umówionego między stronami. Sąd Rejonowy wskazał, że co prawda pozwana kwestionowała ilości i ceny wyrobów wymienionych w zestawieniu sporządzonym przez

K. K., jednak istotnym dowodem, który jego zdaniem potwierdzał rzetelność zestawienia były załączone do pozwu faktury VAT wystawione przez Nadleśnictwo L.. W ocenie Sądu I instancji, dokumenty te, jako wystawione przez podmiot niezaangażowany w spór pomiędzy stronami były obiektywnym dowodem na okoliczność pobranego przez powoda drewna do celów wykonania zamówionych przez pozwaną wyrobów stolarskich. Z faktur tych wynikało, że powód w okresie od 13 marca 2014 roku

do 17 kwietnia 2014 roku pobrał około 66,82 m^{((3))} drewna, płacąc z tego tytułu łączną kwotę 17.372,99 zł. Zapłacona zaś przez powoda kwota podlegała rozliczeniu w ramach wynagrodzenia za zrealizowane na rzecz pozwanej zamówienia, a zatem należne powodowi wynagrodzenie powinno być wyższe od tej kwoty. Wskazał, że z zeznań świadków wynikało przy tym, że drewno objęte powyższymi fakturami było wykorzystane w okresie od marca do maja 2014 roku wyłącznie do wykonania zamówionych przez elementó, a faktury VAT wystawione przez Nadleśnictwo L. zostały pozwanej doręczone. Pozwana miała zatem możliwość zweryfikowania ilości i wartości wykonanych przez powoda elementó

w kontekście ilości i wartości pobranego z lasu materiału. Świadców K. K.

i R. S. zgodnie zeznali, że pełnomocnik pozwanej odebrał wszystkie wykonane wyroby, nie zgłaszając, zastrzeżeń co do jakości, ilości i wysokości wynagrodzenia w chwili odbioru, a dopiero na przełomie maja i czerwca 2014 roku, kiedy powód zażądał zapłaty zaległej części wynagrodzenia. Uznał, że z uwagi na rozbieżności i niejasności, nie sposób było ustalić w oparciu o zeznania świadka W. B., jaka część odebranych wyrobów okazała się wadliwa poza podbitką przeznaczoną dla T. K., jaka część zamówionych wyrobów nie została przez pozwaną odebrana, ani jaka była łączna kwota uiszczona przez pozwaną tytułem zaliczek. Wskazane okoliczności nie wynikały przy tym

z innego dowodu, do akt sprawy nie przedłożone zostało również powołane przez świadka

W. B. wcześniejsze wycenienie ani korespondencja stron z kwietnia i maja 2014 roku, w której pozwana kwestionowałyby ilości i ceny odebranych wyrobów. Opierając się

o powyższe, Sąd Rejonowy w zakresie ustalenia ilości odebranych przez pozwaną wyrobów, wysokości umówionego wynagrodzenia i pozostałej do zapłaty kwoty z tego tytułu oparł się na zeznaniach świadków K. K., R. S., zeznaniach powoda

oraz dokumentach w postaci faktur VAT z Nadleśnictwa L. i wyliczenia sporządzonego przez K. K.. Zdaniem Sądu Rejonowego załączona przez pozwaną korespondencja e - mail z 28.05.2014 r., w której częściowo zakwestionowane zostało wyliczone przez powoda wynagrodzenia, w kontekście uznanych za niekonsekwentne zeznań świadka W. B. nie mogła stanowić wiarygodnego dowodu na okoliczność faktycznej ilości odebranych przez pozwaną elementów. Nadto Sąd uznał za wątpliwe, aby, jak wynika

z tej korespondencji, strony do momentu odbioru niemal całości zamówionych wyrobów nie uzgodniły należnego powodowi wynagrodzenia. Sąd Rejonowy wskazał również, że pomimo przedstawienia przez stronę pozwaną cennika z korespondencji e – mailowej ze stycznia 2014 roku, brak jest jednak dowodów, które potwierdzałyby aktualność wymienionych w tym cenniku stawek w odniesieniu do zamówień złożonych przez pozwaną w okresie od marca do maja 2014 roku, a przy tym cennik ten nie obejmował wszystkich wyrobów objętych sporządzonym przez K. K. zestawieniem. Jednocześnie uznał, że z korespondencji e – mail świadka W. B. z 2.06.2014 r. wynikało, że należne powodowi wynagrodzenie na dzień 2.06.2014 r. nie zostało w całości zapłacone, a zatem pozwana była wówczas zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda pozostałej do rozliczenia należności, której pełnomocnik pozwanego nie kwestionował.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek dowodowy pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. K. na okoliczność wykonanej na rzecz świadka usługi, terminu

i sposobu jej realizacji oraz przyczyn odstąpienia od umowy, uznając, że objęte pozwem żądanie nie obejmowało wynagrodzenia za wykonanie przez powoda podbitki dla T. K., w związku z tym przeprowadzenie wskazanego dowodu uznał za zbędne w niniejszej sprawie. Ponadto przy dokonywaniu ustaleń Sąd Rejonowy pominął przedstawione przez powoda pisemne oświadczenia pracowników pozwanej, przyjmując, że przeprowadzenie dowodów z tych dokumentów byłoby sprzeczne z zasadą bezpośredniości i zmierzało do niedopuszczalnego zastąpienia dowodu z zeznań świadków pisemnymi oświadczeniami.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy uznał, że fakt zawarcia umowy pomiędzy stronami umowy o wykonanie przez powoda na rzecz pozwanej określonych wyrobów stolarskich w okresie od marca do maja 2014 roku był w zasadzie bezsporny, a powód

w oparciu o omówione dowody wykazał, że umówione dzieło zostało w całości zrealizowane, przy czym pozwana nie wywiązała się z obowiązku zapłaty wynagrodzenia w pozostałej kwocie 11.610 zł. Wynagrodzenie to nie obejmowało przy tym wykonania podbitki przeznaczonej dla T. K.. Sąd Rejonowy ocenił, że podniesione przez pozwaną zarzuty nieodebrania całości przedmiotu zamówienia, niewykazania wysokości wynagrodzenia i wadliwości części wyrobów okazały się nieuzasadnione w kontekście przeprowadzonych dowodów. Podkreślił przy tym, że ciężar udowodnienia w niniejszej sprawie faktu zapłaty dochodzonego pozwem wynagrodzenia oraz wadliwości wykonanych wyrobów spoczywał na stronie pozwanej, a pozwana nie wykazała, aby zapłaciła powodowi wyższą kwotę niż uznana przez powoda w wyliczeniu ani też nie udowodniła istnienia wad dzieła, co do których w sposób skuteczny skorzystałaby względem powoda z uprawnień zamawiającego z tytułu rękojmi.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w całości.

Strona pozwana zarzuciła wyrokowi:

- 1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która skutkowałą błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że powód udowodnił istnienie dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia i jego wysokość,
- 2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie swobodnej oceny dowodów poprzez danie wiary wyłącznie świadkom strony powodowej i nieuznania twierdzeń strony pozwanej pomimo przyznania większości z nich przez stronę powodową w dniu 29 października 2015 roku,
- 3) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie co do cennika ze stycznia 2014 roku przedstawionego przez stronę pozwaną,

co do którego strona powodowa nie składała żadnych zastrzeżeń co do aktualności i prawdziwości.

Na tej podstawie skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu za obie instancje. Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja częściowo jest zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy poddał zebrany w sprawie materiał dowodowy ponownej analizie, wskutek czego doszedł do odmiennych wniosków niż Sąd I Instancji w zakresie, w jakim uznał on, że powód udowodnił roszczenie w całości. Na tak zajęte stanowisko w głównej mierze wpływ miało nieuwzględnienie przez Sąd Rejonowy jednego z załączonych do akt sprawy dokumentów w postaci wiadomości e - mail zawierającej cennik otrzymany przez pozwaną od syna powoda, który zajmował się realizacją zamówienia w imieniu powoda, w dniu 2.01.2014 r. (k. 27 odw.) Sąd Okręgowy uznał, iż w zakresie pominięcia tego dokumentu, doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodowej. Wbrew zajętemu przez Sąd I instancji stanowisku, cennik pomimo tego że nie zawierał wszystkich rodzajów wyrobów składających się na zamówienie złożone przez pozwaną u powoda, zawierał jednak miarodajne informacje pozwalające na skorygowanie w części wysokości żadanego przez powoda wynagrodzenia.

Podkreślenia wymaga, że przesłany pozwanej cennik zawierał inne ceny produktów niż w zestawieniu sporządzonym przez syna powoda – K. K. (1) (k. 26 odw.), na którym w całości oparł się Sąd Rejonowy ustalając zarówno ilość, jak i wartość poszczególnych wyrobów zamówionych przez pozwanego. Porównując te dwa dokumenty Sąd Okręgowy doszedł do konkluzji, że cennik w sześciu pozycjach pokrywa się z rodzajem wyrobów, które są objęte rozliczeniem sporządzonym przez K. K., natomiast w pięciu pozycjach cena jest niższa niż zastosowana w rozliczeniu. Wyższe ceny niż to wynika z cennika powoda zastosowano w rozliczeniu dla pozycji:

„deska podłogowa 30 x 140 x 3000” – 600,00 zł w cenniku powoda, 720,00 zł w rozliczeniu powoda,

„boazeria 90 x 90 x 2500” – 650,00 zł w cenniku powoda, 780,00 zł w rozliczeniu powoda,

„boazeria 15 x 100 x 2500” – 480,00 zł w cenniku powoda, 578,00 zł w rozliczeniu powoda,

„boazeria 50 x 120 x 2500” – 650,00 zł w cenniku powoda, 780,00 zł w rozliczeniu powoda,

„wiata 35 x 70 x 2500” – 480,00 zł w cenniku powoda, 576,00 zł w rozliczeniu powoda.

Różnica cen w tym zakresie nie została w żaden sposób przez powoda wyjaśniona. Niewystarczające w tym względzie było samo twierdzenie, iż cennik uległ aktualizacji, które nie zostało poparte żadnymi dowodami. Zresztą okoliczność aktualizacji cennika nie jest wiarygodna choćby z tego względu, że cennik w przedstawionym kształcie został przesłany drogą e – mail pozwanemu w dniu 2 stycznia 2014 roku w odpowiedzi na wiadomość pozwanego z dnia 22 grudnia 2013 roku, w której złożył powodowi zamówienie. Nadto powód nie przedstawił dowodów na to, że strony już w toku realizacji zamówienia umówiły się na podwyższenie cen pierwotnie ustalonych w cenniku.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy uznał za wiążące ceny wynikające z cennika, nie zaś te, które zostały jednostronnie określone na poziomie wyższym przez syna powoda zajmującego się zamówieniem. Uwzględniając ceny w cenniku co do 5 różniących się cenowo pozycji

w niższej wysokości niż to wynikało z późniejszego zestawienia powoda, należało uznać, że powód udowodnił swoje roszczenie w kwocie 10.642,00 zł. Jest to bowiem suma wszystkich cen znajdujących się w zestawieniu, z uwzględnieniem cen 5 pozycji z cennika, po odjęciu wskazanej przez powoda zaliczki w kwocie 8.080,00 zł oraz kwoty 901,00 zł za niewydaną podbitkę dla T. K..

Pozwana nie podważyła natomiast wysokości pozostałych cen oraz ilości wyprodukowanych wyrobów wskazanych w rozliczeniu sporządzonym przez syna powoda. Wskazać należy, że sąd dokonuje ustaleń faktycznych na podstawie oceny materiału dowodowego zaoferowanego przez strony. Jeśli zatem powód udowodnił korespondującymi ze sobą dowodami z zeznań świadków, zeznań powoda, dokumentami w postaci sporządzonego rozliczenia, asygnat dotyczących zakupionego drewna wystawionymi przez Nadleśnictwo L., że zrealizował zamówienie pozwanej, to do pozwanej zgodnie z art. 6 k.c. należało wykazanie, że dotknięte one było wadami. Z zebranego materiału dowodowego wynikało, że pełnomocnik pozwanej – jej małżonek W. B. (4) zakwestionował ilość wyrobów dopiero po upomnieniu się powoda o zapłatę i przesłaniu rozliczenia (e - mail z dnia 28 maja 2014 roku k. 62). Co prawda we wcześniejszej korespondencji e – mailowej zgłaszał pewne zastrzeżenia co do wad dostarczonego przedmiotu zamówienia, ale nie zostały one w żaden sposób skonkretyzowane, a przede wszystkim pozwana nie oddała powodowi wyrobów, co do których twierdziła, że są wadliwe. Ponadto w wiadomości e – mail z dnia 2 czerwca 2014 roku pełnomocnik pozwanej potwierdził, iż nie została jeszcze uiszczona część wynagrodzenia, bez wskazania jednak wysokości zadłużenia. W tej sytuacji należało przyjąć, że podstawą obliczenia wynagrodzenia było rozliczenie dokonane w zestawieniu powoda skorygowane przez niższe wartości podane w cenniku. Pozwana poza cennikiem bowiem nie przedstawiła żadnego dowodu, który skutecznie podważałby wysokość wynagrodzenia w pozostałym zakresie.

Wbrew stanowisku skarżącej ustalenia faktyczne w sprawie nie zostały oparte na treści załączonych przez powoda rachunków. Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem dokonując oceny rachunków w kontekście pozostałego materiału dowodowego zważył na istniejące rozbieżności między ich treścią a rozliczeniem zamówienia sporządzonym przez K. K. (1). W wyniku tego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że przedmiotem zamówień pozwanej były określone co do wymiarów i ilości wyroby z drewna, a nie jedynie usługi przetarcia czy strugania drewna, jak wynikało to z załączonych do pozwu rachunków. Powołując się na powyższą okoliczność Sąd Rejonowy przyjął za podstawę ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzenia dla powoda zestawienie wykonanych wyrobów, a nie załączone do pozwu rachunki doręczone pozwanej dopiero po zakończeniu współpracy wraz z wezwaniem do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.642,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo co do kwoty 968,00 zł.

W konsekwencji zmianie uległo rozstrzygnięcie o kosztach procesu, o których należało orzec w oparciu o art. 100 k.p.c. poprzez ich stosunkowe rozdzielanie między stronami adekwatnie do wyniku sporu. Na koszty procesu poniesione przez powoda w postępowaniu pierwszoinstancyjnym złożyły się: 581,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 2.400,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, co daje łącznie kwotę 2.998,00 zł. Pozwana zaś poniosła jedynie koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.417,00 zł. Przy czym wynagrodzenie pełnomocników stron zostało ustalone na podstawie § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. nr 461). Strony poniosły zatem łącznie koszty w wysokości 5.415,00 zł. Ponieważ pozwana przegrała w 92 % (z dochodzonej kwoty 11.610 zł, zasądzone kwotę 10.642 zł), w tym zakresie powinna zwrócić koszty procesu poniesione przez strony, co odpowiada kwocie 4.981,80 zł. Po dokonaniu kompensacji daje to kwotę 2.564,80 zł, którą to Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Pozwana poniosła w postępowaniu apelacyjnym koszty opłaty sądowej od apelacji – 581,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 1.200,00 zł, zaś powódka koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1.200,00 zł (wynagrodzenia pełnomocników stron zostały ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800)). Strony łącznie poniosły koszty w wysokości 2.981,00 zł. Powód przegrał sprawę w 18%, w związku z czym w tym zakresie ponosi koszty procesu, co daje kwotę 520,38 zł. Po dokonaniu kompensacji daje to kwotę, 679,62 zł, którą Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.